Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1114/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A indítványozók (a továbbiakban: indítványozó1., és indítványozó2.) jogi képviselőjük (Dr. Csendes Ágnes Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Csendes Ágnes) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő, amelyben a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték.

[2] 2. Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege – a bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítvány alapján – a következőképpen foglalható össze.

[3] 2.1. Az indítványozó1. – az alapper felperese – és az alperes 2015. május 15-én kötöttek házasságot, 2017. november 21-én pedig gyermekük született. A felek viszonya később megromlott, emiatt életközösségük 2021. június 28-ai nappal megszűnt, az alperes a közösen használt ingatlant 2022 augusztusában el is hagyta. Ebben az időszakban a felek megállapodása szerint a gyermeket a felek váltott gondoskodásban nevelték, aki így mindkét szülőnél azonos időtartamot töltött.

[4] Az indítványozó1. kezdeményezte a házasság felbontását, melynek nyomán a Budaörsi Járásbíróság 6.P.20.610/2021/216. számú ítéletében rendelkezett a felek házasságának felbontásáról, az indítványozó1. kijelöléséről a szülői felügyeleti jog gyakorlására, az alperest megillető kapcsolattartási jog tartalmáról, valamint az általa fizetendő tartásdíj összegéről, illetve a tartásdíj vonatkozásában az elsőfokú ítélet meghozataláig keletkezett, szintén az alperest terhelő hátralék megfizetéséről. Az időszakos kapcsolattartást a bíróság akként szabályozta, hogy az őszi, téli és tavaszi

iskolai szünet fele időtartamában az alaperes apa jogosult kapcsolattartásra az elvitel lehetőségével a felek eltérő megállapodásának hiányában, a szünet első felében.

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét fél élt fellebbezéssel. A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 6.Pf.20.225/2025/11. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét és annak fellebbezett részét részben – alapvetően a kapcsolattartás szabályozása körében, valamint a tartásdíj összegszerűségében – megváltoztatta, illetve a gyermektartásdíj hátralék vonatkozásában hatályon kívül helyezte, és új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasította az elsőfokú bíróságot. A másodfokú részítélet átalakította a nyári időszakos kapcsolattartás rendjét, valamint rögzítette, hogy az alperes minden év december 24-én két óra időtartamban 14.00 és 16.00 óra között jogosult a gyermekkel kapcsolatot tartani.

[6] Az alperes a másodfokú részítélet vonatkozásában felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához, melyben a december 24-ére vonatkozó döntés mellőzését kérte. Kérelmének indokolásában kifejtette, hogy a rendelkezés nem logikus, a téli szünet első fele, amibe a karácsony általában beletartozik az alperest illeti meg, a helyes értelmezés szerint ennek megfelelően december 24-én is ő jogosult a kapcsolattartásra, azaz szükségtelen őt külön két óra kapcsolattartásra feljogosítani.

[7] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet megalapozottnak találta, ennek megfelelően a részítéletében a jogerős részítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését azzal a pontosítással tartotta hatályában fenn, hogy minden évben december 24. napján 14.00 órától 16.00 óráig az indítványozó1. jogosult a gyermekkel való együttlétre. A Kúria a részítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes a felülvizsgálati kérelmében helyesen hivatkozott arra, hogy a jogerős részítélet szabályozása ellentmondásos, mert egy olyan napra jogosítja fel az őt kapcsolattartásra, amikor az egyébként is egész nap őt illeti meg. A Kúria részítéletének elvi tartalma szerint a kapcsolattartás szabályozásakor az általános (folyamatos és időszakos kapcsolattartás) szabályozásának és speciális rendelkezéseknek (pl. kettős ünnepek, születésnap stb.) összhangban kell lennie. Ha a különélő szülőt az általános rendelkezések szerint a téli iskolai szünet első felébe kapcsolattartási jog illeti meg, külön rendelkezés hiányában a gondozó szülő december 24. napján a gyermekkel való együttlétre nem jogosult.

[8] 2.2. Az indítványozók ezt követően nyújtották be az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszukat, hivatkozva az Alaptörvény R) cikk (3)–(4) bekezdésének, VI. cikk (1) bekezdés első mondatának és (2) bekezdésének, XV. cikk (5) bekezdésének, XVI. cikk (1)–(3) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a XX. cikk (1) bekezdésének a megsértésére.

[9] Az indítványozók szerint a Kúria részítéletének elvi tartalma ellentétben áll a magán- és családi élethez való joggal [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], a gyermekek mindenek felett álló érdekével [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés], illetve a szülőnek

a gyermeke neveléshez való jogával [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés]. Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria figyelmen kívül hagyta a Nemzeti Hitvallást és a keresztény kultúra meghatározó szerepét, amikor pusztán a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) alapján úgy döntött, hogy „a december 24-e nem a karácsonyi ünnepkör része, arra családi kapcsolattartási ügyben ünnepi szabályozás nem vonatkozik". A Kúria döntése – az egyedi ügyön túlmutató hatással – figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy Magyarországon a december 24-e szokásosan a karácsonyi ünnepkör része. Egyúttal elvonta a gondozó szülő azon jogát, hogy gyermekével együtt ünnepelje a karácsonyi ünnepkör első napját, vele megismertesse a kapcsolódó keresztény családi hagyományokat.

[10] Sérült továbbá a gyermekek mindenek felett álló érdeke [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] azzal, hogy a Kúria részítéletének következtében a gyermek december 24-én négy helyen van: *i)* 14 óráig az apánál, *ii)* 14-16 óra között az anyánál, *iii)* estig az apánál, *iv)* estétől az anyánál. A fentiek szerint a Kúria nem az indítványozó gyermek érdekeinek figyelembevételével döntött a kapcsolattartásról.

[11] Az indítványozók szerint a Kúria nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem, mivel nem indokolta meg, hogy miért szakított azzal az évtizedes ítélkezési gyakorlattal, amely szerint a szentestét magában foglaló december 24-e a gondozó szülő napja. Azt sem indokolta meg a Kúria, hogy miért zárja el a gyermek nevelésére, gondozására egyébként alkalmas szülőt tíz évre attól, hogy gyermekével a karácsonyi ünnepkör részét képező december 24-én, illetve a karácsonyi ünnepkör napjaiban minőségi időt töltsön együtt. A részítélet figyelmen kívül hagyta a gyermek életkori sajátosságait is, különös tekintettel azt, hogy a gyermek érzelmi biztonságát az szolgálná, ha a karácsony érdemi részét a gondozó szülővel tölthetné.

[12] Végezetül, véleményük szerint a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta, hogy a Kúria figyelmen kívül hagyta a bírósági eljárásban keletkezett igazságügyi szakpszichológusi szakértői véleménynek azt a részét, amelyből egyértelműen kiderül, hogy a gyermek erősebben kötődik az anyához és annak családjához.

[13] Az indítványozók szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés a december 24. napjának mikénti kezelése családjogi ügyekben, illetve a bírói döntés alaptörvény-ellenességének lehetőségét veti fel a december 24-e mint ünnepnap jelentőségének relativizálása.

[14] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kell vizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.

[15] 3.1. Az indítványozó2. kiskorú. Az Abtv. 27. §-ában úgy fogalmaz, hogy a panasz benyújtásának feltétele az Alaptörvényben biztosított jog sérelme. E tekintetben az indítványozói jogosultság előfeltétele kettős: egyfelől szükséges hozzá, hogy az indítványozó az adott ügyben felhívott, érvényesíteni kívánt Alaptörvényben

biztosított jogvédelemre jogot formálhat (alapjogi jogképesség), és e jogok önálló érvényesítésére képes (alapjogi cselekvőképesség). Jelen ügyben megállapítható, hogy az indítványozó2. alapjogi jogképessége a hivatkozott alapjogok tekintetében fennáll. A kiskorú, korlátozottan cselekvőképes indítványozó2. jogi képviselővel jár el, akinek a kk. indítványozó2. törvényes képviselője adott meghatalmazást az alkotmányjogi panasz előterjesztésére. Fentiek alapján, az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy jelen ügyben a kiskorú gyermek indítványozói jogosultsága fennáll. {lásd 3142/2025. (V. 15.) AB határozat, Indokolás [15]}

[16] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani, amely határidőt az indítványozók megtartottak.

[17] Az indítvány az ügy érdemében hozott, bírósági eljárást befejező döntést támad, amellyel szemben további jogorvoslatnak nincs helye. Az indítványozók az alkotmányjogi panasz benyújtására jogosultsággal rendelkeznek és érintettségük fennáll, mivel az indítványozó1. a bírósági eljárásban fél volt, az indítványozó2. tekintetében pedig megállapítható, hogy a bírói döntés jogát, jogos érdekét érinti.

[18] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogának megsértése esetén nyújtható be. Az indítvány e tekintetben csak részben felel meg a törvényi feltételeknek, mivel az Alaptörvény R) cikk (3)–(4) bekezdése nem minősül az indítványozók alaptörvényben biztosított jogának {3341/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [19]}.

[19] 3.3. Az alkotmányjogi panasz egyebekben az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdéseiben foglalt határozott kérelem követelményének csak részben felel meg, mert megjelöli ugyan az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó alaptörvényi rendelkezést, az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényegét, a támadott bírói döntést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, valamint kifejezett kérelmet tartalmaz a bírósági döntés megsemmisítésére, de az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésével, XVI. cikk (3) bekezdésével és XX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem tartalmaz a bírói döntés alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést. Az indítványozók állították a pihenéshez való joguk sérelmét is, de nem jelölték meg az Alaptörvény vonatkozó rendelkezését és releváns alkotmányjogi indokolást sem adtak elő ebben a körben.

[20] Az indokolási kötelezettség kapcsán a XXIV. cikk (1) bekezdését jelöli meg az indítvány, ám ez az alaptörvényi rendelkezés a hatósági eljárásokra vonatkozik. Mivel az indítványozók megjelölték a XXVIII. cikk (1) bekezdését is, így az Alkotmánybíróság az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatban előadottakat e körben vizsgálta.

[21] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság a továbbiakban az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, XVI. cikk (1)–(2) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében vizsgálta az állított alaptörvény-ellenességet.

[22] 4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. E vagylagos feltételnek az indítvány az alábbiak miatt nem felel meg.

[23] 4.1. Az indítványozók szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a december 24. napja – mint a karácsonyi ünnepkör részét képező nap – a kapcsolattartás szabályozásánál ünnepnapnak vagy munkanapnak minősül-e. Álláspontjuk szerint a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítéletében megjelenő elvi tartalom ellentétes az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével és a XVI. cikk (1)–(2) bekezdésével. A Kúria azzal, hogy döntését csak az Mt.-re alapította, és így december 24-ét átlagos munkanapként kezelte, egyúttal figyelmen kívül hagyta az évszázados magyar hagyományokat, a Nemzeti hitvallásban megjelenő keresztény gyökereinket és a gyermekek keresztény kultúrán alapuló értékrend szerinti nevelését.

[24] Az Alkotmánybíróság elsőként rámutat, hogy az Mt. 102. § (1) bekezdése a karácsonyi ünnepkör napjai közül december 25–26. napját nyilvánítja munkaszüneti nappá. Márpedig a Kúria a hatályos jogszabályokat köteles alkalmazni.

[25] Ez következik az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdéséből is, ami kimondja, hogy a bírák függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve. A törvény alá vetettséggel összefüggésben pedig a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat a következőket állapította meg: „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével. (Indokolás [23]).

[26] A fentiekből következik, hogy a Kúria épp azzal sértette volna meg a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, ha eloldotta volna magát az Mt. szabályaitól és a szokásokra alapozta volna döntését a törvényi előírások helyett.

[27] Ezen túlmenően a felhívott alapjogok (magánélet védelme, a gyermekek mindenek felett álló érdeke, a szülői neveléshez való joga) és a december 24. napjának ünnepi minősége között nincs érdemi alkotmányossági összefüggés.

[28] Végezetül szükséges felidézni a 10/1993. (II. 27.) AB határozatot, amely szerint: „[a] vallási ünnepek munkaszüneti nappá nyilvánítása hosszú történeti folyamat eredménye, és jórészt a hagyományok befolyásolják. Ennek megfelelően a zsidó-keresztény kultúrkörbe tartozó államokban e vallások legnagyobb ünnepei munkaszüneti napok; a zsidó és keresztény ünnepek némelyike (húsvét, pünkösd) egyes években naptárilag is egybeesik. […]

[29] Az Mt. alapvetően olyan ünnepeket nyilvánít munkaszüneti nappá, amelyeket a társadalom túlnyomó része – vallási meggyőződésétől függetlenül – ünnepnek tart, hozzájuk családi és népszokások kötődnek. Így nem állítható, hogy a karácsonyt vagy a húsvétot csak a gyakorló hívő keresztény emberek ünnepelnék. A népszokások súlyát jelzi az is, hogy a keresztény országokban sem ugyanazok a legnagyobb ünnepek és munkaszüneti napok, például sok országban vízkereszt vagy Nagyboldogasszony napja kiemelkedő jelentőségű ünnep. Ezekben az ünnepekben ma már a vallási és a világi elemek erősen keverednek. Az, hogy az állam munkaszüneti nappá nyilvánítja némelyiket, nem azok vallási tartalmának szól, hanem a társadalom elvárásain és gazdaságossági megfontolásokon nyugszik. Az állampolgárok többsége ezeket a napokat – azok vallási tartalmával való azonosulás nélkül is – családi körben, hagyományokat követve, vagy akár pihenéssel szereti eltölteni.” [10/1993. (II. 27.) AB határozat, ABH, 105, 106.]

[30] Mindezek alapján a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítéletében megjelenő elvi tartalom nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jellegű kérdést.

[31] 4.2. Az indítványozók arra is hivatkoztak, hogy a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítélete kapcsán felmerült a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetősége, mivel a Kúria egyrészt relativizálta december 24-e ünnepnap jellegét; másrészt nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor nem indokolta meg, hogy miért tért el attól a korábbi és állandó bírósági gyakorlattól, amely szerint december 24-e a gondozó és nem a kapcsolattartó szülő napja. A Kúria részítélete a fentiek miatt ellentétes az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével, XVI. cikk (1)–(2) bekezdésével és a XXVIII. cikk (1) bekezdésével.

[32] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 29. § első fordulata alapján *prima facie* vizsgálatot végez. Ennek megfelelően az Abtv. 29. §-a alkalmazása során a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállásához elegendő valószínűsíteni az Alaptörvényben foglalt jog konkrét esetben való sérelmének lehetőségét.

[33] Az indítványban szereplő sérelmekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy: „[a]z alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül

jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna." {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó valamely kérdésben nem osztja az ügyben eljáró bíróság jogi álláspontját, még nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, függetlenül az indítványozó érveinek helytállóságától vagy azok esetleges helytelenségétől.

[34] 4.2.1. Az indítványozók szerint a Kúria azzal, hogy december 24. napját kivonta a karácsonyi ünnepkörből, relativizálta a szentestét is magában foglaló nap ünnep jellegét, olyan jogértelmezési hibát követett el, amely az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének és a XVI. cikk (1)–(2) bekezdésének sérelmét okozta. Az Alkotmánybíróság visszautalva a 4.1. pontban írtakra, úgy ítélte meg, hogy a Kúria részítélete ebben a körben nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség valószínűségét.

[35] 4.2.2. Az indítványozók azt is sérelmezték, hogy a Kúria nem indokolta meg, miért tért el attól a több évtizedes gyakorlattól, amely szerint december 24-e a gondozó és nem a kapcsolattartó szülő napja, illetve nem indokolta meg, hogy a gyermek kizárólagos szülői felügyeletére feljogosított indítványozó1. miért nem alkalmas arra, hogy december 24-ét a gyermekével töltse.

[36] Az indokolási kötelezettség állított sérelmével kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria részletesen megindokolta az adott ügyben miért tért el attól a gyakorlattól, amely szerint december 24-e a gondozó szülő napja. A Kúria kifejtette, hogy az évtizedes ítélkezési gyakorlat, amely szerint a szenteste a gondozó szülő napja, azon alapult, hogy a bíróságok a különélő szülőt általában a téli szünet második felében gyakorolt kapcsolattartása jogosították fel. Ebben az esetben a gyermek a karácsonyi ünnepeket (beleértve december 24-ét is) a gondozó szülőnél töltötte és a különélő szülőt a kapcsolattartás a kettős ünnep egyik napján, illetve december 24. napjának délelőttjén illette meg. Ha azonban a bíróság a különélő szülőt a téli iskolai szünidő első felében jogosítja fel a kapcsolattartásra és a karácsony is erre az időtartamra esik, akkor külön szabályozás hiányában a december 24-e is az általános szabályozási rendbe esik [lásd a Kúria Pfv.II.21.277/2025/5. számú részítéletének [27]–[28] bekezdését].

[37] A fentiek alapján az is megállapítható, hogy a Kúria nem „büntette" az indítványozó1-et a december 24-ei kapcsolattartás általa vitatott módjával, hanem az az időszakos kapcsolattartás bíróság általi rendezéséből fakad. Az elsőfokú bíróság ítélete úgy rendelkezik az időszakos kapcsolattartás körében, hogy a felek eltérő megállapodásának hiányában illeti meg a kapcsolattartás a különélő apát az iskolai

szünetek első felében. A bíróságnak tehát azért kellett szabályozni a kapcsolattartást, mert arról a szülők nem tudtak megegyezni. A Kúria ugyanakkor azt is megjegyezte, hogy nincs jogi akadálya annak, hogy a bíróság döntésével – figyelemmel a szülők megállapodására – eltérjen a kapcsolattartás jelenlegi szabályozásától.

[38] Az indítványozó1. sérelmezte, hogy a Kúria figyelmen kívül hagyta a szakpszichológusi szakvélemény számára kedvező részét. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság az alábbiakra mutat rá. A bíróságok a szabad bizonyítás elve alapján járnak el, és a bíróságok „mérlegelési jogkörébe – bizonyítandó tények, bizonyítási eszközök igénybevétele – tartozó döntések" felülbírálatára az Alkotmánybíróságnak nincs lehetősége {3290/2019. (XI. 5.) AB végzés, Indokolás [17]}.

[39] 4.3. A fentiek alapján az indítványnak az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, a XVI. cikk (1)–(2) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító elemei nem valószínűsítik a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, és alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vetnek fel, ezért az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos követelmények egyikének sem.

[40] 5. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-a és 29. §-a, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a) és h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 3.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró